

[Løse.]

stre ser med Bekymring paa, at denne Lovgivning fremdeles er nødvendig, for at den danske Jord kan blive besaaet i normalt Omfang, ligesom jeg har udtalt Ønsket om, at det snart maatte være muligt at komme helt bort fra denne Lovgivning. Men den synes jo nu at faa en temmelig permanent Karakter, idet vi nu i en ret lang Aarrække hvert Aar har beskæftiget os med dette Spørgsmaal, og den Begrundelse, der er anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det kan befrygtes, at der endnu i det kommende Aar vil være Landmænd, som paa Grund af Landbrugskrisen har Vanskelighed ved at forskaaffe sig fornøden Saasæd, Frø og Kunstgødning paa normal Maade, er jo fremdeles rigtig.

Men dette synes ikke at være i Overensstemmelse med de Udtalelser, man hører fra Regeringspartiernes Ordførere baade her i Salen og andetsteds, at nu er der ikke mere nogen egentlig Erhvervskrise her i Landet, Udtalelser, der forleden fik Tilslutning af den højtærede Landbrugsminister her fra dette Sted. Det forekommer mig, at saa længe vi aarlig skal beskæftige os med dette Lovforslag, maa man høre op med den Tale. Man kan heller ikke med nogen som helst Ret opstille det Ræsonnement, at nu koster Smørret 60—70 Øre mere pr. kg, end det gjorde i Fjor f. Eks., og Slagtekvæg, Bacon og Æg koster ogsaa nogle faa Øre mere pr. kg, og saa er Landbrugskrisen forbi. Jeg formoder dog, at den højtærede Landbrugsminister og andre, der beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, har lagt Mærke til, at ogsaa Driftsudgifterne er steget meget betydeligt, og at de stadig stiger; Udgifterne til Redskaber, Nyan-skaffelser, Vedligeholdelse, til Materiel i det hele taget, til Lønninger og meget andet stiger stadig. Det maa dog snart gaa op for Regeringspartierne, at naar de fastlønnede skal have højere Løn og de fagorganiserede Arbejdere skal have større Timebetaling, fordi Leveomkostningerne er steget, er det vel ogsaa dyrere for Landbrugets Udøvere at leve, og at det vilde være rimeligt, om ogsaa de fik større Vederlag for det Arbejde, de udfører. Hidtil har man ikke bemærket, at Regeringspartierne har opdaget dette. Fra den Side ønsker man hellere at tale om de Velsignelser, Regeringens Landbrugspolitik har medført, og de Byrder, den øvrige Del af Befolkningen har maattet bære for Landbrugets Skyld.

Midt i al denne Idyl fremsætter Landbrugsministeren nu atter i Aar et Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret

1938—39 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning. Hvis det ikke paa anden Maade har været muligt at overbevise Befolkningen om den Kendsgerning, at Erhvervsforholdene her i Landet fremdeles er urimelige og uretfærdige, og at Regeringspartiernes Tale om, at nu er der ikke mere Erhvervskrise her i Landet, savner ethvert Grundlag, ja, saa maa Fremsættelsen af dette lille og tilsyneladende uskyldige Lovforslag kunne overbevise Befolkningen derom. Det er til syvende og sidst et Udtryk for, at der i betydende Dele af Landbrugserhvervet hersker den yderste Fattigdom, thi kun hvor dette er Tilfældet, vil de paagældende være afskaaret fra at fremskaaffe disse nødvendige Driftsmidler paa normal Maade.

Jeg har, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet bemærkede, tidligere fremdraget Spørgsmaalet om, at Landbrugsorganisationerne skulde ordne denne Sag uden Lovgivningsmagtens Medvirkning. Vi har gjort det paa de Egne, hvor jeg er kendt, og med et heldigt Resultat, men jeg er klar over, at i det store og hele er det ikke lykkedes og vil vel næppe heller lykkes.

Fra Partiet Venstres Side er vi ikke enige hverken med Landbrugsministeren eller med andre, der mener, at der nu ikke mere er Erhvervskrise her i vort Land. Vi er tværtimod enige med Landbrugsministeren og med Regeringspartierne i, at den Lovgivning, der her er foreslaaet forlænget, fremdeles er paakraevet. Vi beklager, at det er Tilfældet. Vi beklager, at Regeringen ikke ønsker at følge de Veje, som efter mit Partis Skøn er de eneste, der kan føre os ind i saadanne Forhold, at Landbrugserhvervet ikke behøver disse Nødlove, som ikke fører et Skridt videre, men kun hjælper de paagældende ud over en Nødsituation. Vi har lige indtil de sidste Dage talt for døve Øren, naar vi har fremhævet de eneste Veje til Fremgang og Fremdrift for alle her i dette Land, ogsaa for dem, hvis hele Eksistens maa opretholdes ved Nødlove af den Art, der her er Tale om. Disse Veje er Billiggørelse af Produktion og Omsætning, Ophævelse af overflødige og skadelige Restriktioner, Udnyttelse i enhver Henseende af Mulighederne for øget Eksport og dermed øget Produktion og Omsætning, og Lettelse af de Skattebyrder, der paa en urimelig Maade er væltet over paa Landbrugserhvervet. Regeringen vil ikke høre noget om dette, men vil i Stedet forsøge at bedre Vilkaarene for Landbruget ved en Fortsættelse af de Ordninger, der under